

Nostàlgia

Vicent Ventura

Ja fa una pila d'anys, vint o vint-i-cinc, o pot ser més, vaig parlar a Cullera sobre els avantatges de pertànyer al Mercat Comú.

Eren temps en els quals integrar-se a la CEE no representava, ni de bon tros, les dificultats que representa avui. Aleshores, la dificultat s'anomenava Franco, i com que entrar-hi era una necessitat tan evident com ho és avui, els qui estàvem interessats que suràs l'economia del país —del Valencià, és clar— i que desaparegués Franco empràvem l'argument amb la doble intenció econòmica i política. Parlàvem de la necessitat d'«homogenitzar» el sistema amb els de l'altra banda dels Pirineus, etcètera.

Un dels oients, que va entendre perfectament l'abast del meu plantejament, digué amb certa indignació que preferia llançar les taronges al riu —al Xúquer, supose— abans que acceptar la substitució de Franco i el canvi de règim. És a dir, que preferia la segura tranquil·litat en la possessió dels seus béns, a la viabilitat comercial dels fruits que li produïen.

No era, certament, l'oient de Cullera un «taronger» com el personatge sicilià de la novel·la de Lampedusa, tan ben disposat a aguantar que alguna cosa canviàs perquè no canviàs res. Els «inventors» de la maniobra comunitària europea eren tan devots de la propietat privada com ell o pot ser més, i representaven, no cal dir-ho, propietaris més importants, també de fruites, llegums, blat, vi, llavadores, automòbils, bancs, i etcètera. El Mercat Comú és un invent de la dreta europea «civilitzada», disposada a aguantar que alguna cosa canviàs —ben poca cosa, per cert— perquè no canviàs res. I quasi res no ha canviat. Fins i tot, es tragueren de

la mànega l'OTAN, que es com si diguéssim la Guàrdia Civil de la CEE, perquè no en canviàs l'aspecte més substancial, o siga, l'anomenada economia «lliure» de mercat. ¿Què demanava més el «taronger» de la conferència de Cullera fa 20 o 25 anys?

Volia la perpetuació del franquisme, sens dubte, i no diria jo que haja vist frustrat el seu desig. Perquè, ¿qui serà ara el seu líder polític? Té almenys a la disposició, defensant encara, com aleshores, no entrar a la CEE «a qualsevol preu» (és a dir, sense masa ganes d'entrar-hi, com és la tradició del seu pensament polític i de la major part dels qui el segueixen), el senyor Fraga, que era ministre per aquells temps de la meua conferència a Cullera. I ministre, per cert, al càrrec del qual hi havia traure al carrer quan allò del «contubernio» la gent que demanava «los de Munich a la horca». La manifestació principal va tenir lloc a València on hi havia Franco aleshores, i el valencià del «contubernio» era jo.

I bé, ara, quan desaparegut Franco ha estat eliminat l'obstacle polític, el Mercat Comú, després de vint-i-set anys d'existència, apareix carregat de problemes. Europa depèn dels Estats Units mitjan-

çant l'OTAN; el seu Mercat Comú pot fer fallida d'un moment a un altre; la seua existència depèn dels dòlars que tinga per a sostenir una ficció de moneda pròpia anomenada «Ecu»; la integració dels qui resten fora —els Estats espanyol i portuguès— es «ven» com un conjunt en què entra l'OTAN, etcètera.

D'altra banda, la necessitat d'estar dins i no fora és la mateixa avui que fa vint o vint-i-cinc anys; les dificultats econòmiques, superiors, com és natural; l'interès per l'«europeisme» com a superació del «nacionalisme» d'Estat, diríem, és a dir, superposat als nacionalismes «naturals» que expressa la llibertat dels pobles, és quasi esvaït... No sè si les taronges s'hauran de llançar al riu, i ara per raons diferents d'aquelles per què estava disposat a llançar-les-hi —o així ho assegurava— el «taronger» de Cullera. Políticament ha canviat, en efecte, alguna cosa, però és més clar que mai que del que es tracta amb tals canvis és que res no canvie. No hi ha hagut més «canvi» real que el del valor de la moneda. Amb les mateixes pessetes, cada vegada es poden comprar menys dòlars. La qual cosa ens fa a tots més dependents dels EUA per menys diners.

I aquell Fraga que era ministre quan manava Franco, i que trobava Franco massa poc franquista, ara es més demòcrata que ningú, més europeïsta que ningú, més otanista que ningú, més tot que ningú. Com sempre. L'han investit cap de la «lleial oposició» i podria ser —esperem que no, però podria ser—, fins i tot, cap de govern. Sis milions de vots de gent com el «taronger» de Cullera li presten suport, ¡les voltes que pega Europa i les que pega el món!

SUBSCRIPCIÓ A LA REVISTA

fr. cognom ..... Zn. ....

Nom ..... Domicili .....

Població ..... D. P. .... Tel. part. ....

Lloc de naixement ..... Any de naixement .....

Professió ..... Lloc de treball .....

Se subscriu al setmanari EL TEMPS per un any per la quantitat de:

5.850 pessetes 10.500 pessetes (Europa) ..... Firma

Pagarà: semestralment anualment

Forma de pagament: Dom bancària Taló bancari Gir postal
En el cas corresponent ompliu, el dors, la domiciliació bancària.

EDICIONS DEL PAÍS VALENCIA, S. A. Avinguda del Baró de Càrcer, 40, 1a. València-1

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Distingits senyors:

Caixa o banc ..... Agència .....

Carrer ..... Ciutat .....

Els pregue que els rebuts que a nom de .....

Domicili ..... Població .....

presentarà EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ, S. A., per un total de ..... ptes.

a pagar en ..... terminis ^{semestralment} _{anualment} per la quantitat de ptes. .... siguon

pagats amb càrrec ^{al compte corrent} _{a la llibreta d'estalvis} nùm. ....

de ..... de 198 .....

Firma